

DÖRT YERDEN KURŞUN GİRMİŞTİ VÜCUDUMA

Çanakkale Muharebeleri'ne katılmış gazilerimizden Mustafa Çoruh, Çanakkale Cephesi'nde yaşadıklarını şöyle anlatmıştır:

“Gecenin karanlığında sık sık etrafa yayılan parıltılar, ortalığı aydınlatıyor ve bu aralıklı aydınlıklar içinde toprağa vücutlarını yapıştırmış insan gölgeleri seçiliyordu. Bu insanlar, vatan müdafaasında olan bir avuç Mehmetçik'ti. Düşman Mayıs ayının bidayetinden beri aralıksız olarak hücumuna devam ediyor ve toprağını koruma durumunda olan insanlara ateş yağdırıyordu. Tepelerin üzerindeki el kazması siperler içerisinde kümelenenler bu aralıklı aydınlıktan faydalanıp başlarını öne doğru uzatıyor ve önlerindeki yamaçların diplerinde kendine güvenen insanların aldanişını içinde yürüyen düşman askerlerini gözlüyorlardı. Bu sırada yarı ıslak karışık acayip bir sesle sağdan soldan kurşunlar geçince bu insanlar toprağın içinde büzülüyorlardı.

Çanakkale Muharebelerine katılmış gazilerimizden Mustafa Çoruh 80'in üzerindeki yaşın insan vücuduna verdiği ağırlar içinde kıvranarak gerindikten sonra Amerikan bezinden yapılma minicik düğmeli göleğini çözdü ve konuşmasına şöyle devam etti:

-Görüyor musun bunları evlat!..

Göğsünde ortası delik etrafları dikilmiş bez gibi bükülmüş yer yer kurşun yaraları vardır. Kurşunların yerlerine ellerimizle dokunduk. Adam kıpırdamadı bile. Nasırlaşmıştı. Bazısı içinde kalmış kurşunların, bazısını da çakısının ucu ile almış arkadaşları. “Bunlar” dedi Mustafa Çoruh “O senelerin acı hatıraları. Bize kalan şey bunlar bir de şu cennet vatan. Sırtımızı birbirimize dayarda elimize ne geçerse fırlatıverirdik düşmana evlat, diye devam etti. Ama ne geçerse elimize, taş, toprak demir, aklınıza ne gelirse. Onlar bize kurşun atarlardı biz onlara toprak. Gene de öldürürdük onları. Yukarıda anlattığım gecenin yarısına yaklaşmamıştı vakit. Düşman üzerinde bulunduğumuz tepenin diplerinden usul usul bize doğru ilerliyordu. 60 kişi idik. Tığ gibi 60 delikanlı. Başımızda mektepten yeni çıkmış bir teğmen vardı. Bıyıkları yeni terleyen. Yanakları buğday renkli, gözleri henüz anne sevgisi ile parıl parıl parlayan. Elimizde silah yoktu. Sağımız ve solumuzda bizim askerlerden birkaç kişilik guruplar halinde kuvvetler vardı ama bunlarla temas etmek için yerinden kımıldayan cehennemi ateş altında kaskatı kesilir kalırdı. Hâlbuki bize silahtan daha çok insan, canlı insan lazımdı. Ölmeyi korkudan değil vatana lazım olduğumuzdan istemiyorduk.

“Bir ara düşmanın ne kadar yaklaştığını anlamak için doğruldum. Mermiler vızır vızır geçiyordu. Hemen yattığım yere saklandım. Kan sıcaktır. Yara sıcakken acımaz. Onun için hiçbir şey hissetmedim. Fakat göğsümden göbeğime doğru akan ılık, ter gibi bir şey beni

gıdıkladı ve kalbimin biraz üzerinde hafif sancı hissettim. Elimi göğsüme sokup geri çekince mesele anlaşıldı. Yaralanmışım. Arkadaşlarım beni yatırdılar. Göğsümü açıp baktılar. 4 yerden kurşun girmişti vücuduma. Oluk gibi kan akıyordu. Sonrasını iyice hatırlamıyorum. Kendime geldiğimde siperin içindikiler tamamı ile sessizdi. Uyumuşlar diye düşündüm. Meğer hepsi ölmüşler. Sadece Elazığlı Hasan Onbaşı başını topraklara dayamış gözleri açık ileri bakıyordu. Benim inlediğimi görünce başını çevirip baktı. Mustafa dedi, merak etme. Bütün arkadaşlar öldü ama ben yaşıyorum. Sana kimse dokunamaz ben yaşarken, dudaklarımı bile kımıldatamadım. Gece iyice bastırmişti.

Düşman çok yakınlarımızda olmalı idi. Bir ara iri kolların beni kucakladığını hissettim. Hasan Onbaşı beni sırtına alıyordu. Çuval gibi yükledi beni. Kollarımdaki kuvvetin bütünü ile ona sarıldım. Karanlıklara daldık. Kaçıyorduk. Bana öyle acı geldi ki bu kaçış anlatamam. Ama ne yapabiliirdik ki? Epeyi yürüdükten sonra bizimkilerden bir grubun arasına karıştık. Benim tedavimi yaptılar. Kurşunları çakı ile çıkardılar. Hastaneye kaldırıldım. Sonra öğrendim ki Elazığlı Hasan Onbaşı ertesi akşam beni taşıdığı sipere tek başına geri dönmüş ve oradan bir daha geri gelmemiş. Gün ışığında o sipere gidenler 24 düşman askeri ile Hasan Onbaşı'nın ölüsünü bulmuşlar. 4 askeri bir süngünün ucuna şiş gibi geçirdiğini anlata anlata bitirememişlerdi...”